
Pjesnički kutak

Žarko Paić

ET IN ARCADIA EGO

Bili smo poput bljeska satelita na smetlištu.

Uvijek zajedno i sami.

Lizali smo sol pod betonskim stupovljem i
previjali rane.

Koliko smo dugo bili zatvoreni u sebi?

Gadilo nam se ovo prazno nebo,
stakleni kavezi
i uvijek iste
promjene ničega.

Trebalo je odavno nešto učiniti.

Ali što i zašto?

Da smo se pridružili pastirima
i čuvali napušteni grob
od stada lakovjernih turista –
bili bismo spašeni.

Lijepo je imati vjeru u povratak nevinosti.

Ali vremenski stroj je nemilosrdan.

Vozili smo se svaki dan negdje zatvorenih očiju.

Imali smo toliko vremena
da nakon ljubavnoga
čina zaboravimo na granice užitka,

predajući se zonama
tihe okrutnosti.

Ovo se događa ipak samo *sada*.
U svakom trenutku kao da postoji
mogućnost bijega.

Gdje?

Kulise su sreće dostupne posvuda.
I u ovo vrijeme čuju se noćni valovi.

Dugo putovanje
neviđenim prostranstvima,
egzotikom kiča,
koja podsjeća na raj i gnozu
iz knjiga
ustoličenih preobraćenika,
završava datotekama ništavila.

Bili smo poput bljeska satelita na smetlištu.
Uvijek zajedno i sami.

PROTOKOL RASKOLA

Zapisano je da će *ovo* trajati
nesnosno dugo.
Svi će mahnilo tražiti priznanje
da su nešto više od paukova plaza

po mračnim stubištima.
Naborano čelo Samuela Becketta
pred zidom i prikaza
Bustera Keatona
u filmu koji ništa ne govori
suvremenicima pomame
za realnim,
preostaju tek znakovima
iscrpljenosti govora.

Nikakav trag,
tek dokumenti
umnoženih
slika...

Našli su se u kinoteci.
Ono je bilo neizbježno.

Ona je podigla
plisiranu suknju
do savršeno vlažnoga
trokuta.

On je iz hlača izvadio
već nabrekao kurac.

Gledali su se.
Isprekidani zvukovi
burleske s ekrana bili su
jedino što se pamti.

Kad je svršeno,
izašli su razdvojeni
u olujnu
noć.

Pratio ju je do
Umjetničkoga paviljona.

Govorili su o
granicama šokiranja,
prizorima iz tramvajskih susreta
s uličnim bandama
i o nedostatku pravog ganuća
kao glavnoj bolesti
ovog vremena.

Nitko se više ne sjeća
oluje.

Dogovorili su
da se vide sljedeći tjedan na kavi.

Nisu se našli.

Pisali su jedan drugome
o tome kako im se ljudi gade,
kako svoju slobodu
ne žele uništiti
u zamjenu za mogući raspad
nikad realno doživljene veze,

navodili sva opskurna mjesta
koja još vrijedi posjetiti
dok ih ne otmu mediji
i pretvore
u
jednoliki
užas
zaborava.

Prestali su pisati.

Prestali su govoriti.

Stubišta kojima prolaze
još su mračnija.

Veze su prekinute.

Ovo i ono
odmotava se
neizmjereno
kratak
trenutak.

Da.

Vidjeli su se još jednom.
Tada su navodno gledali
Debordove filmove o granicama
ničega.

Bilo je to na početku.
Tada je još obzirna samoća
bila pregrađena zidovima
između njezina
i
njegova svijeta.

Ali bilo je to davno
i nitko se toga
više ne sjeća.
Kao ni razloga
zbog čega će
ovo
trajati još
nesnosno dugo.

To je naprosto tako
i ne može biti
nikako
drukčije.

MELANCHOLIA

Izlazak. MMIX

Delimiru Rešickom

Kao morbidna apoteka

I dođe vrijeme kad raspada se

zid i vaga.

Govor postaje zgusnuta pjena.

Otoci,
katakombe,
vrtovi –
sve još neviđeno vraća se u krugu.

Bijeli mozak isijava toplinu.
Množe se organi bez tijela.
Tako prolazi i ovaj dan.

Trajanje.
Dosada.
Trajanje.

...Čisto je sve i savršeno
kao morbidna apoteka
u Grazu.
U svakom se pretincu boli
nalaze dokumenti.
Žrtvopis naroda poredanih slijedom abecede.

Ovdje nedostaje
samo krv i vosak.

Imao sam žohara
u svojoj knjižnici
zvanog Žohar III.

Nikad se nije odmaknuo
dalje od prašine
uvučene u novo poglavlje
Kapitala.

Ničim se nije hranio,
ništa pio – to bespotrebno
biće
posvećeno trajanju
iznad svega
i ispod svega.

Kad je jednog dana stvorio gnijezdo
od nerazorivoga sluzi
u skrletnim bojama,
život je postao
dovoljno ljepljiv
za buduće knjige
o
promjenama.

Ostatak je dana
rastezljivo
čekanje.

Hopeland

I nestane razloga
za nove
promjene.

Živimo od izleta do izleta
u slatku grozu.

Sjećate se,
uzvišena gospođo Traumo,
bilo je to još prije
no što smo se upustili
u ovaj slobodno
zabranjeni odnos
na rubu
incesta
između
Oca i Kćeri,
Sina i Majke.

Otac je Zakon,
Majka je Sveta krv,
Sin je Bogočovjek,
Kćer je luda djevica.

U tom kvadratnome pravokutniku
događa se povijest
sumanute
vječnosti.

Nije li predivno,
uzvišena gospođo Traumo,
pisati o emocijama
u zoološkom vrtu zvanom
Hopeland?

Tu ćemo se zaustaviti.

Rođenje nije misterij.
Rađamo se kao čudovišta.
Umiremo sami i napušteni.

Prvo Majka-Zakon
obzirno siluje Kćer-osobu,
na kraju Sin-svetac
porađa Oca-bezbožnika
u epruveti s genetskim nasljeđem
miša.

U našim se institucijama jebemo
društveno beskorisno.

Geometrija nadzora vlada
nad nama.
Broj, riječ, slika.

U nju vjerujemo,
njoj se klanjamo,
njezina je volja
besmrtna.

Tamne su mreže prošlosti.
I riječi su nedovoljno glatke.

Nakon...

I što više govorimo o tome, sve više nas
hvata strah od praznine.
Ovako se više ne može.

Dosta je bilo ganutljiva klonuća.

Vrijeme je za...